

Smrdím jak pravda!
Jak jedna tona holých faktov, čo ťa mláti jak tvoj tatko, keď rozbiješ urnu s babkou.
Smrad jak pravda!
Preto ma nikto nezdraví a kto ma zdraví, je pravý, zvyšní sa poschovávali.
Smrdím jak pravda!
Fejkoví nemôžu dýchať, majú opuchnuté líca, úprimný neutopí sa.
Smrad jak pravda!
Doslova hustý jak olej, pokiaľ ho ceníš, tak poď sem, ujem dekel jak Cobain.
Pachuť jak láska!
V podstate majú ma radi, pokiaľ nešetrím slovami, nedávam nikomu rady.
Chutím jak láska!
Tá chuť sa ojebať nedá, majú domotané črevá a k tomu pokožka bledá.
Pachuť jak láska!
Tí ľudia stratili rozum, aj keď len hľadajú konzum a chcú ma dožiť jak kozu.
Chutím jak láska!
A preto nechcú ma pustiť, všetko ma nechajú skúsiť, lebo nedávam bullshit.
Vidím jak karma!
Vtedy mám oči jak Onyx, kokotko beží jak Sonic , celé to vidím jak komix.
Oči jak karma!
Vidím čo ovláda mestá, jak je tá spoločnosť besná a všetci chceli by žezlá.
Vidím jak karma!
Jak všetci kukajú na mňa, chceli by rozhodnúť za mňa, pritom sa sami nesnažia.
Oči jak karma!
Vidím čo príde keď prídem, že cenia celý ten príbeh, lebo nám nejde o príjem!
Počujem strach ja!
Počujem nechutný šepot a v diaľke prepnutý štekot, pekne vám jebe s tým trapom.
Zvuky jak strach sa!
Dostali medzi tie červy, žerú im nervy jak termít a na to fúkajú perník.
Počujem strach tam!
Kde všetci mali byť v klude, kde sľubovali, že bude, ale nedostatok tu je.
Zvuky jak strach ma!
Naháňajú jak zviera, na miesta kde má byť viera, no ostala po nej len diera.

Ako im ukázať cestu? Ako im povedať pravdu?
Ako im vysvetliť, že nemá zmysel čakať na spásu?
Ako tú slobodu nájsť? Ako tú chorobu zvládnu?
Ja nevládzem, ja nemôžem, ja nechápem, ja neviem už!

Ako im ukázať cestu? Ako im povedať pravdu?
Ako im vysvetliť, že nemá zmysel čakať na spásu?
Ako tú slobodu nájsť? Ako tú chorobu zvládnu?
Ja nevládzem, ja nemôžem, ja nechápem, ja neviem už! (Ja neviem už).

Divné vzory, ideály, z ktorých som chorý,
mnohým nebude sa páčiť, čo dám do tejto slohy,
mojim cieľom ale není len sa zapáčiť, sorry,
rád by som vypáčil z vás, prečo ste tak povrchné tvory.
Prečo sám sa mám hanbiť za nosenie pokory,
a vklade sledovať na nete žabo-myšie spory,
vaša pridrbanosť zavre normálnosť do nory,
z komory pustíte mory a všetko nadobro zhorí.

A je vám jedno, čím budú kŕmiť naše deti,
narastá počet obetí, neviem už, či nejebe ti,
mávam pocit, že nedovidia za kraj nosa,
ani nad seba, tak uniká im, jak sa dvíha kosa.
Počkať! Už ďalej nevidím zmysel,
poučovať nepoučiteľných ničí mi myseľ,
zabudnite, že budem tým, čo za vás visel,
už len oko si vyser, prosím ťa, čo si si myslel?
Preto dištancujem sa, odo mňa jasná správa,
nezdolá ma svetská sláva, poľná tráva,
nemusíte chápať, čo je moja dráha,
no mám právo voľby a chopiť sa ho nezdráham.
Už prestávam veriť, že dostanú rozum,
kým konzum bude živiť ich pomýlené fórum,
dovtedy mi daj pokoj, nečum na mňa, kuš,
nevládzem, ja nemôžem, ja nechápem, ja neviem už!

Ako im ukázať cestu? Ako im povedať pravdu?
Ako im vysvetliť, že nemá zmysel čakať na spásu?
Ako tú slobodu nájdú? Ako tú chorobu zvládnu?
Ja nevládzem, ja nemôžem, ja nechápem, ja neviem už!

Ako im ukázať cestu? Ako im povedať pravdu?
Ako im vysvetliť, že nemá zmysel čakať na spásu?
Ako tú slobodu nájdú? Ako tú chorobu zvládnu?
Ja nevládzem, ja nemôžem, ja nechápem, ja neviem už! (Ja neviem už).